

פרשת מצורע

בנדרתה" - הבית רפה אע"פ שבאה בראש המילה.

- "והביאה אותם אל־הכהן" (טו, כט) - מילת "והביאה" - היא מלרע ע"פ המסורת ואין בה מפיק בהא.
- "לְטַמְּאָה־בָּהּ" (טו, לב) - הטית בקמץ והוא חטוף מפני השוא שאחריו. ויש מחלוקת אם הבית רפה או דגושה¹¹⁴ והמנהג בבית רפה, וההא מופקת.

- "והזה (רביע) עָל־ (דרגא) המטהר (תביר) מן־הצָרַעַת (טרחא) שבע פעמים" (יד, ז) - אמנם התביר הוא טעם מפסיק אך הוא פחות מפסיק מטרחא. לכן יפסיק בו מעט, ואם יפסיק בו הפסקה גדולה (וירחיק אותו מהמילה הבאה אחריו) יכול להשמע חלילה שצריך הכהן להזות מן הצרעת עצמה על המטהר ...
- "וכבֶּשֶׁה אחת בת־שנתה תמימה" (יד, י) - הכף בפתח לא בחיריק.
- "והעמיד הכהן הַמְטָהֵר" (יד, יא) - המס רפה ובשוא נח וגם הטית רפה, "את האיש הַמְטָהֵר" - המס דגושה ובחיריק וגם הטית דגושה כמו שאר "המטהר" שבפרשה.
- "בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הַחֲטָאת ואת העֹלָה בְּמִקוֹם הַקֹּדֶשׁ" (יד, יג) - הבית בחיריק והמס בשוא נח.
- "הַיְמִנִית" - ללא דגש ביוד והשוא נח.
- "והנה (תביר) פֶּשֶׁה הַנִּגְע" (יד, לט) - הפא בדגש אפילו שבא לאחר אהו"י וכן חבירו שבסמוך (פסוק מד) מפני שמילת "והנה" היא בטעם תביר שהוא טעם מפסיק. אבל "והנה לֹא־פֶשֶׁה הַנִּגְע" (פסוק מח) הפא רפה מפני שאין טעם מפסיק לאחר אהו"י, וכן "והיה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי" (פסוק ט) - הבית רפה בראש המילה מפני שהתרסא שלפניה איננה טעם מפסיק. וסימן לזכירה - "פשה" שהוא לשון תוספת הוסיפו בו דגש אבל "לא פשה" לא הוסיפו בו דגש ונשאר רפה. כלל זה נכון חוץ מן הפסוק "כִּי־פֶשֶׁה הַנִּגְע בַּבֶּגֶד" (יג, נא) שהיא רפה כדין¹¹².
- "וְלִשְׂאֵת" (יד, נו) - הלמד בלא מאריך והשין רפה. "וְלִסְפַּחַת וְלִבְהָרַת" - הבית בסגול וההא בקמץ.
- "ואשה כִּי־תהיה זָבָה" (טו, יט) - מלרע¹¹³. "שבעת ימים תהיה

¹¹² ע"פ בעל לחם-הבכורים.

¹¹³ הטיה של הפועל המיוחד "היה" שלאחריה פועל נוסף, אותו פועל יבוא בזמן הווה. והמילה "זבה" כמו המילה "באה" וכיוצא ב מנחי פ"ה, אם הם מלעיל הרי הם בלשון עבר כמו "ורחל באה" (בראשית כט, ט), עיין לעיל בדברינו על פרשת ויצא.

¹¹⁴ אולי מפני שנחשב לאתי מרחיק והדגש הוא כבד.